

La crisi del Consell, servida

De fa tres setmanes, el president de la Generalitat valenciana manté oberta una crisi de govern al voltant de la qual han crescut les especulacions. El dia 22, amb l'última reunió del gabinet format l'any 1983, la remodelació del Consell i la seua expectativa entraven en la recta final

El conseller Blasco anuncia el comiat de l'executiu

/ Jordi Vicent

El penúltim acte de la crisi del govern valencià fou mig explicat als mitjans de comunicació dilluns dia 22 de juliol pel conseller de la presidència, Rafael Blasco. La referència ordinària del ple del Consell de la Generalitat, celebrat al matí, esdevingué un comiat i una jugada quasi final en el lamentable esport de les remodelacions hermètiques i misterioses que els dirigents socialistes practiquen últimament, a costa de la paciència i la sensatesa dels ciutadans.

A. B.

Joan Lerma ho havia començat tot el dia 4 de juliol, amb un anunci televisat de la seua intenció de canviar l'estructura del govern autònom i els responsables d'alguns departaments. La necessitat política de la remodelació no provenia tant de la voluntat d'adaptar la institució a la situació creada per l'imminent final del procés de transferències —explicació oficial— com de la lluita interna al si del PSPV-PSOE, plasmada amb una evidència contundent en tots i cada un dels 35 congressos comarcals que l'organització socialista ha ce-

lebrat després del seu quart congrés a nivell valencià.

Per això, en un primer moment, des dels cercles pròxims a la presidència de la Generalitat, s'havia insinuat la possibilitat que Cebrià Ciscar, el cap més significat dels anomenats «renovadors» dins la majoria oficial del partit, pogués veure esquinçada en dues la seua conselleria de Cultura, Educació i Ciència. Lerma jugava fort, amenaçant el seu oponent amb les tenebres exteriors de la pèrdua del seu instrument fonamental d'imatge: la conselleria amb més expectativa en l'opinió pública.

Lerma, una estranya crisi

I Ciscar es posava tan inhabitualment nerviós com per a convocar una reunió de premsa en qualitat de vice-secretari general del partit. Una reunió, val a dir-ho, en la qual es va limitar a avisar el president de la Generalitat i secretari general del PSPV-PSOE amb un indirecte recurs a l'argument d'autoritat del gran pare vigilant, Alfonso Guerra.

Tot és possible

Noms, conselleries, criteris remodeladors, misteris de pel·lícula clàssica, tot un seguit de curioses especulacions, han omplert les seccions de comentari polític de tota la premsa valenciana en les últimes setmanes. A poc a poc, s'ha anat perfilant un punt de consens —fràgil, malgrat tot— entre els dos grans, entre Ciscar i Lerma. A poc a poc, el sector renovador ha començat a donar imatge de badar-se.

Ciscar s'havia tranquil·litat, Guardiola era a Grècia de vacances i la seua candidatura a caure de la conselleria guanyava cu-

/ Arxiu

pons, el departament de Sanitat i Treball era divisible en dos i el seu responsable (Miguel Millana) resultava el més clar dels caiguts en desgràcia, les conselleries de governació i presidència podien ser unificades i els consellers d'Indústria (Segundo Bru) i Obres Públiques (Vicent Llombart) es dibuixaven com a substituïbles. Pràcticament ningú no quedava fora de les especulacions. Encara menys a última hora, quan tot era possible i ja ningú gosava aventurar noves hipòtesis.

La premsa acudia, em-

prenyada, d'una reunió a una altra, a la caça d'una notícia que el president ha amagat amb hermetisme darrere la seua falta habitual d'expressivitat. Garcia Miralles, el president de les Corts valencianes, hi deia la seua el dia 18, amb una enverinada invitació a Lerma per a comparéixer davant el parlament autònom, a fi d'explicar els canvis del Consell. Garcia Miralles, un altre dels líders «renovadors», feia, així, la guerra pel seu compte i es reafirmava públicament com a personatge a tenir en compte en la resolució de les qüestions internes.

I dilluns, Rafael Blasco explicava que el president havia agraït a l'executiu els serveis prestats i anunciava oficialment la immediata solució de tan llarg misteri i l'explicació i els noms dels canvis en les conselleries que Lerma faria conèixer aviat a tothom. Fins i tot el mateix Blasco s'hi podia trobar involucrat.

A hores d'ara, quan el lector tindrà a les mans aquesta crònica, possiblement l'enigma ja s'haurà desvetllat i podrà fer un balanç cabdal d'aquesta estranya història. Tant se val. El drama d'aquest episodi no és el resultat final sinó la cerimònia d'ombres xineses que l'ha precedit.

No als estatuts de la Universitat

Una cerimònia tan poc saludable que ha generat algun símptoma greu de precipitació i pèrdua de ritme. Com per exemple la decisió adoptada en aquest últim Consell del dia 22 de «no aprovar els Estatuts de la Universitat de València i encarregar al conseller de Cultura, Educació i Ciència de traslladar al claustre constituent de l'esmentada universitat els diferents extrems en els quals es sol·licita l'adaptació o modificació dels Estatuts per a adequar-los més harmònicament a la legalitat vigent».

Deixada caure entre la rutina d'una referència que interessava menys que mai, aquesta decisió del Consell no podia, malgrat tot, passar inadvertida. Les altres dues universitats valencianes (la d'Alacant, de la qual s'aprovaren finalment els estatuts en aquesta mateixa secció del Consell, i la Politècnica de València) ja havien passat pel tràmit de rectificar alguns articles dels seus estatuts. La de València, però, ha estat emplaçada a fer-ho sense esperar el dictamen previ del Consell d'Estat i després d'un període constituent molt contestat des de la dreta.

EL TEMPS pogué comprovar, en posar-nos en contacte el mateix dia 22 amb el rector Ramon Lapiedra i alguns membres de l'equip de govern de la Universitat, com la institució afectada no ha estat prèviament informada de la decisió, fet que ha creat un cert malestar en mitjans universitaris. I comprovàrem, també, que la mesura no generava una especial preocupació, ja que els possibles punts d'il·legalitat són a penes deu o dotze (molts menys que en els altres estatus) i fan referència a aspectes de caràcter tècnic (creació del cos propi de funcionaris, denominació de la institució, etc), allunyats dels temes de normalització lingüística i de democratització de l'estructura universitària que més polèmics han resultat.

En realitat, el govern valencià —entretengut en la crisi interna— ha hagut de prendre a corre-cuita la decisió, sense negociar res abans amb els interessats, per a no permetre passar el termini de silenci administratiu que donaria per aprovats automàticament els estatuts, sense possibilitat de resoldre amb la universitat els punts conflictius. Aquest termini acabava a la darrerera d'agost i, durant aquest mes, el Consell fa vacances.

Restaurant

Casa

LA ABUELA

CUINA VALENCIANA
I DEL MERCAT

Diumenges, tancat

Carrer de la Reina, 17.

Tel. 227 05 25. XÀTIVA

DES DE 1950